

Hieronymus Freyer

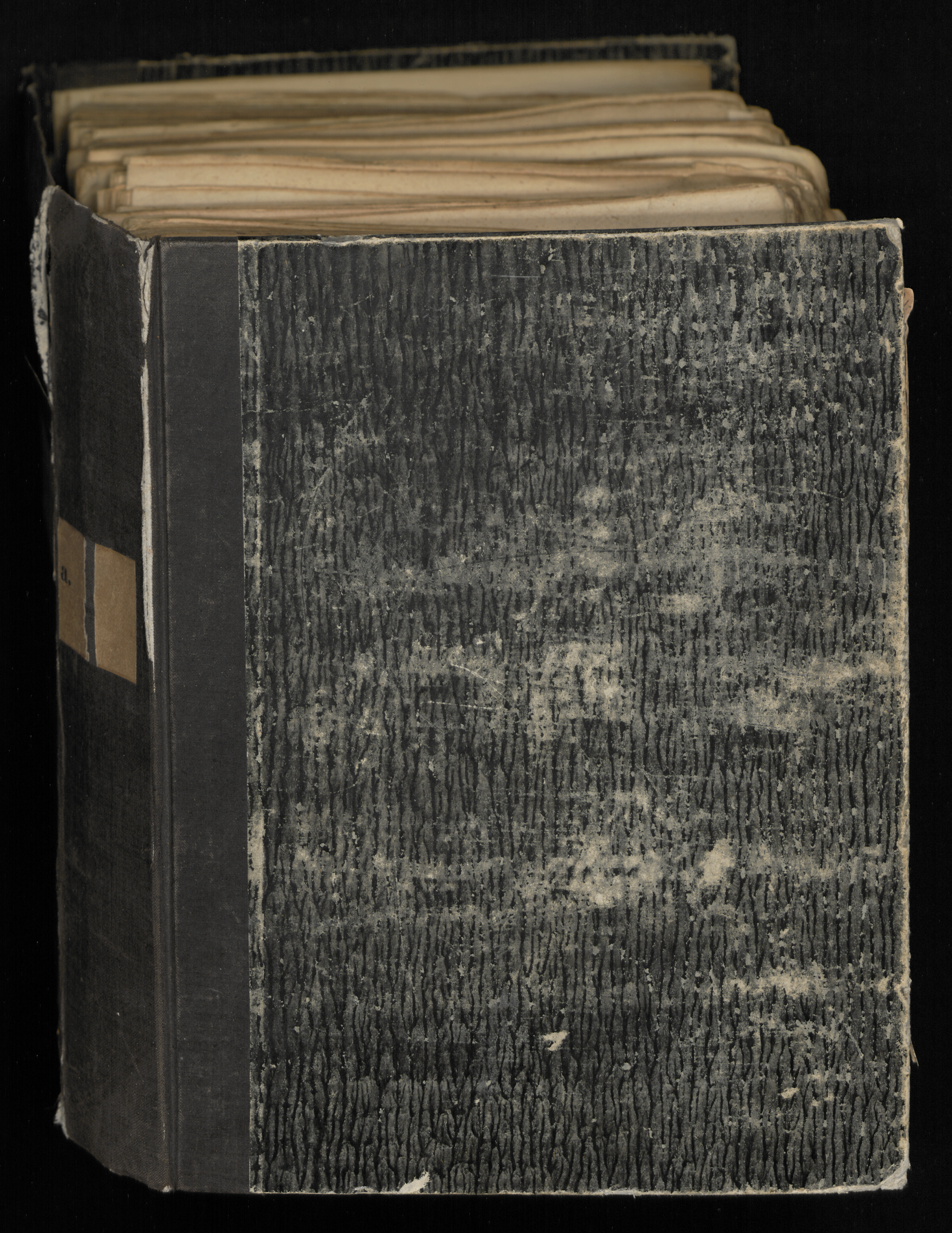
Ad Sollemnem Paedagogii Regii, Qvod Glavchae Ad Halam Magdebvrgicam Est, Lvstrationem Die XXXI Martii Et I Aprilis Ab Hora VIII Matvtina Ad XII, Et A II Postmeridiana Ad VI In Avditorio Orphanotrophei Maiore Ita Svscipiendam, Vt Cras Hora VIII Prodeant Octo Selectae Classis Adhvc Discipvli Postrema Apvd Nos Diligentiae Specimina Breviter Editvri ... Stvdiorvm Scholasticorvm Patronos Et Favtores Cvm Debita Observantiae Atqve Officiorvm Pollicitatione Invitat, Postqvam De Scientia Hvmana Qvaedam Praemisit, Hieronymvs Freyer, Paedagogii Regii Inspector.

[Erscheinungsort nicht ermittelbar]: [Verlag nicht ermittelbar], [1712?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn880327227>

Druck Freier Zugang

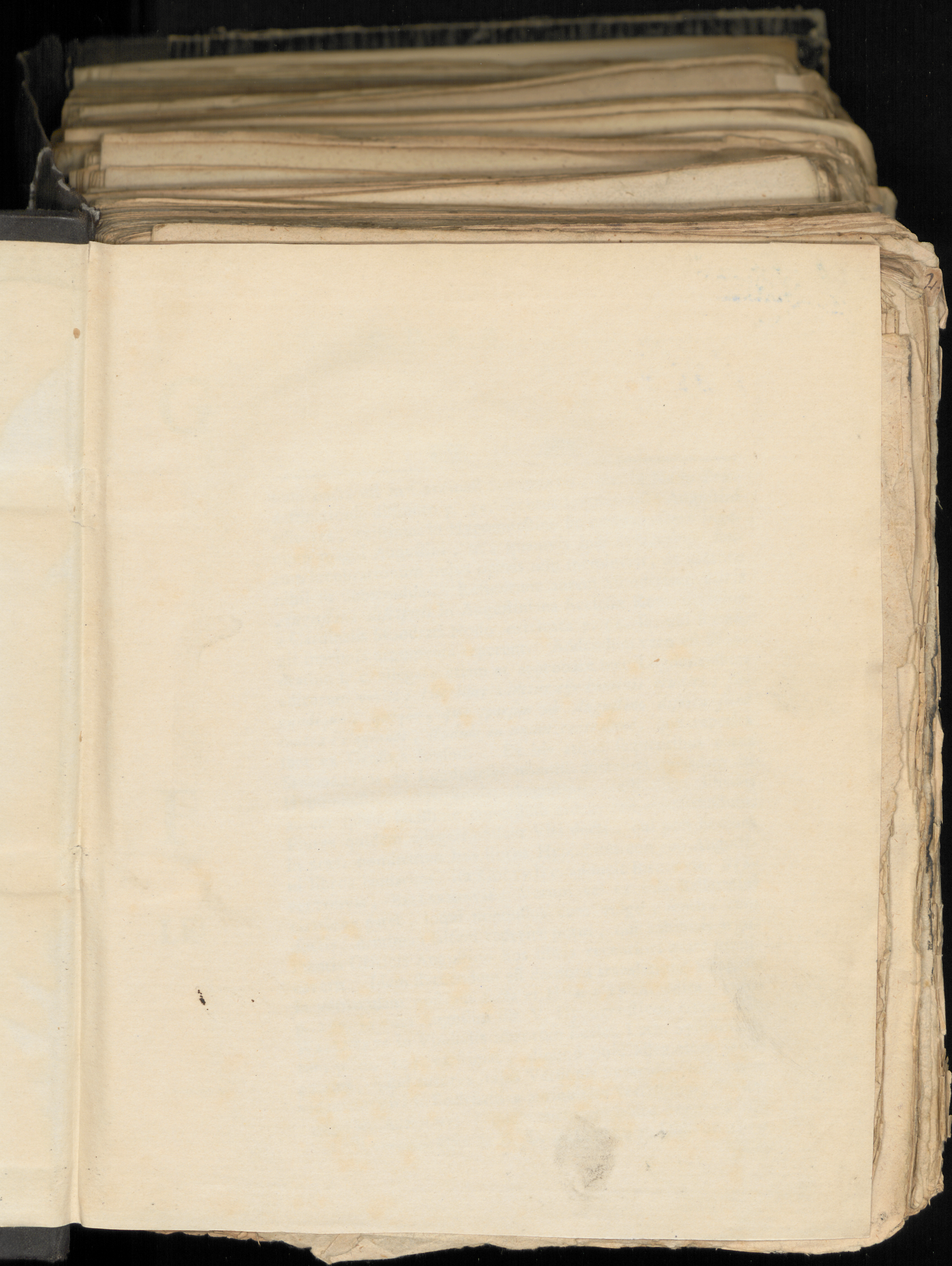

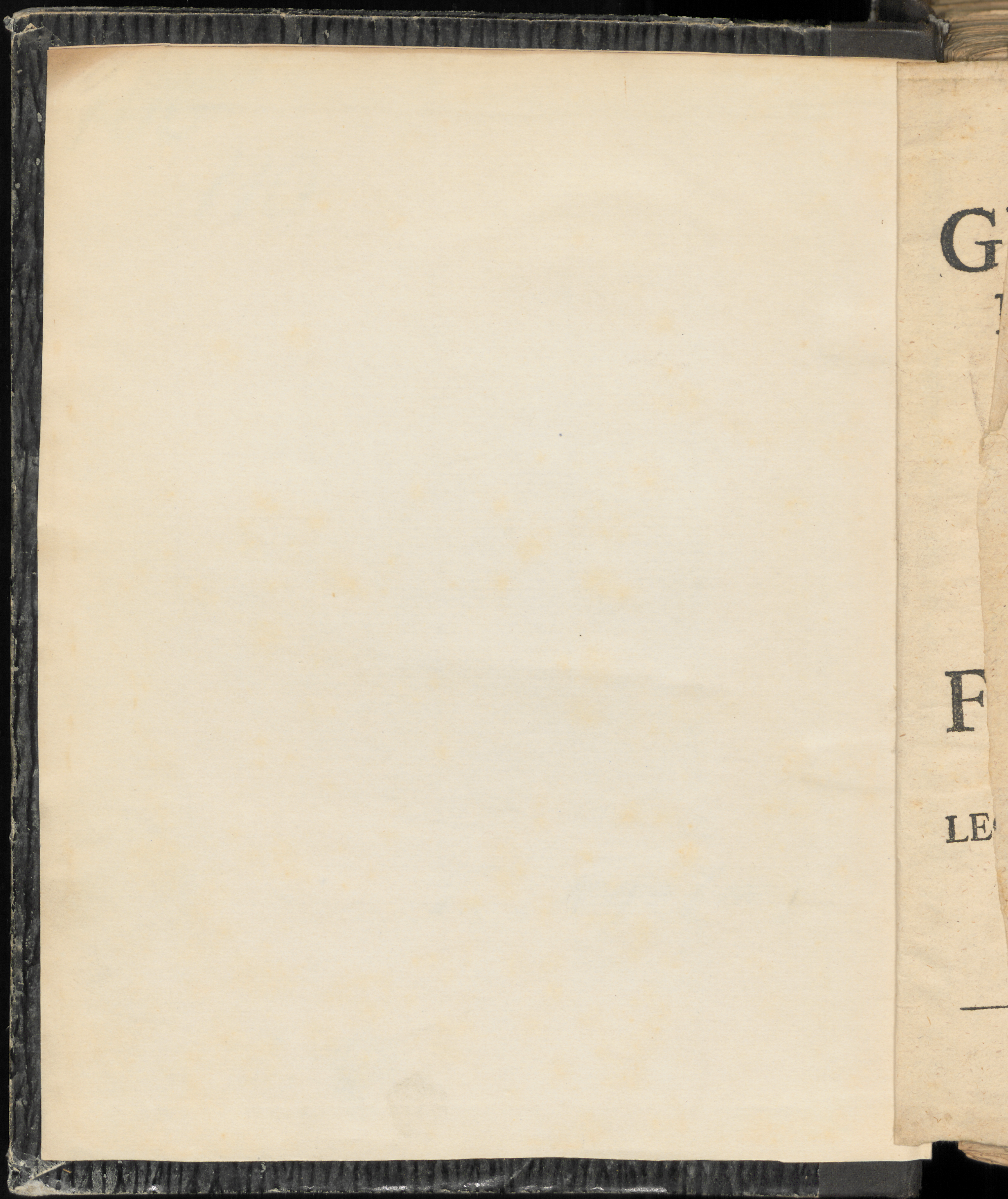

~~108~~

110.

Fa - 1092 (no.)

AD SOLLEMNEM
PAEDAGOGII REGII,
QVOD GLAVCHAE AD HALAM
MAGDEBVRGICAM EST,
LVSTRATIONEM

DIE XXXI MARTII ET I APRILIS AB HORA VIII
MATVTINA AD XII, ET A II POSTMERIDIANA AD VI
IN AVDITORIO ORPHANOTROPHEI MA-
IORE ITA SVSCIPIENDAM,

VT
CRAS HORA VIII PRODEANT
OCTO SELECTAE CLASSIS ADHVC DISCIPVLI
POSTREMA APVD NOS DILIGENTIAE SPECIMINA
BREVITER EDITVRI
ATQVE HOC FACTO
STATIM

EO, QVO AD NOS VENERVNT, ORDINE
VALE VLTIMVM

PRAECEPTORIBVS ET COMMILITONIBVS
DICTVRI,
RELIQVVM AVTEM VTRIVSQUE DIEI TEMPVS
VNIVERSO ALVMNORVM COETVI
TRIBVATVR,

STVDIORVM SCHOLASTICORVM
PATRONOS ET FAVTORES
CVM DEBITA OBSERVANTIAE ATQVE
OFFICIORVM POLLICITATIONE
INVITAT,

POSTQVAM
DE SCIENTIA HVMANA
QVAEDAM PRAEMISIT,
HIERONYMVS FREYER,
PAEDAGOGII REGII INSPECTOR.

AD SOLLEMNIEM
PAEDAGOGII REGII
QVOD GLAVCHAE AD HALAM
MAGDEVRGICAM EST
LIVSTRATIONEM
DIE XXXI MARTII ET I APRILIS AB HORA VIII
MATUTINA AD XII ET A II POSTMERIDIANA AD VI
IN AUDITORIO ORPHANOGRAPHICI MA-
IORE ITA SVSCEPIENDAM
VT
CRAS HORA VIII PRODEANT
OCTO SELECTAE CLASSIS ADHVC DISCIPLINAE
POSTREMA QVOD NOS DILIGENTIAE SPECIMINA
BREVIOR EDITVRI
ATQVE HOC FACTO
STATIM
EO QVO AD NOS VENERVNT ORDINE
VALE VLTIMUM
PRAECEPTORIBVS ET COMMUNIONIBVS
DICTVRI
RELIOVVM AVTEM VTRIVSQVE DIEI TEMPS
VNIVERSO ALVMNORVM COSTV-
TIVAVIT
STVDIORVM SCHOLASTICORVM
PATRONOS ET FAVTORES
CVM DEBITA OBSERVANTIAE ATQVE
OFFICIORVM PROMPTITUDINE
LIVAT
POSTVAM
DE SCIENTIA HVMANA
QVAEDAM REASMISIT
HIERONYMVS FREYER
PAEDAGOGII REGII INSPECTOR

Magna olim fuit et litigiosa (a) disputatio, quam de cognitione humana habuerunt illi philosophi, quos a sectæ conditore Platonicos et a loco professionis Academicos dixerunt. Quemadmodum enim permulti cum Socrate et Platone in utramque partem de multis diserebant, de aliis certum quiddam statuentes: ita successerunt postea, qui nihil omnino sciri, nihil plane cognosci ac percipi posse adfirmarent. Ab utrisque autem discessisse progressu temporis dicuntur scholæ duæ: quarum una in rebus quidem ipsis docuit inesse verum, ac cognoscendi illius facultatem abiudicavit homini, quem tamen haud pauca concessit probabiliter scire posse; altera non modo verisimilem multarum rerum, sed aliquarum etiam certam dari scientiam pronuntiavit. Orta est ex hac sententiarum diuersitate celebratissima illa Academiæ veteris, mediæ ac nouæ denominatio: quarum hæc Carneadem Cyrenæum, illa Arcesilam Pitaneum, ista autem Platonem ipsum auctorem habuisse fertur. Equidem haud ignoro, nec Ciceroni satis in hac re conuenire cum Diogene Laertio, et ab utroque rursus Sextum Empiricum quodam modo dissentire. Duplicem enim iste Academiam tantum in libris suis (b) nominat, veterem a Platone, ac nouam ab Arcesila institutam: quum apud Diogenem (c) et vetus Platonis, et media Arcesilai (sic enim ipsi et Clementi Alexandrino (d) dicitur, quem Arcesilam Tullius vocat) et noua Lacydis memoretur; Sextus (e) autem, præterquam quod nouæ principem Carneadem agnoscit, quartam etiam Philonis et quintam Antiochi ex aliorum mente addat. Sed mihi non iam est propositum scholarum in diuersa hoc modo abeuntium colligere numerum, neque controuersiarum, quæ sollicitè in hoc argumento versanti-

A 2

bus

(a) Vid. Cic. Quæst. Acad. Voss. de Sect. Phil. c. XI. seqq. et summe Reu. Buddei Hist. Phil. c. IV. §. 17. seqq.

(b) Acad. Quæst. l. I. c. 4. et 12.

(c) De Vitis Clar. Phil. procem. sect. 19. et l. IV. sect. 28. et 59.

(d) Strom. l. I. p. 301. et l. VII. p. 712. edit. Paris.

(e) Pyrrhon. Hypotyp. l. I. c. 33.

bus oriuntur, nodos omnes expedire. Ipsa autem quaestio posita in aperto est animoque nunc potissimum obuersatur: quam si quis excusserit accuratius, quaedam ita esse dicta inueniet, ut prope absint ab illis placitis, quae Pyrrhonorum sectae vulgo exprobrantur. Excusat tamen Academicos et in his ipsum quoque Arcesilam Thomas Aldobrandinus in suis ad Diogenem Laertium (f) obseruationibus: quando ea explicat, quae de hoc argumento non tantum a Cicerone multis in locis, sed ab Augustino etiam, quem scripsisse contra hos philosophos constat, sibi accepisse visus est. Plato, inquit, *Academiae princeps*, duos esse mundos voluit, quorum alter intelligentiam tantum comprehenderetur, in quo veritas inesset; alter sensui subiiceretur, quem nos sensu iam tactuque percipimus: primum verum, secundum verisimilem, quippe qui ad primi imaginem factus esset, nominauit. Ergo quidquid in hoc secundo mundo vel ageretur vel inesset, verisimile esse aiebat, cuius cognitionem a verisimili profectam non scientiam esse sed opinionem dicebat: qua ex parte videbatur Plato his, qui non recte mentem eius perceperant, eius esse sententiae, ut nihil percipi posse adfirmaret. Non tamen negabat Plato, quin humanus animus in hoc mundo positus se ipsum cognoscens primi quoque mundi veritatem intueri posset atque ita aliquid percipere. Haec fuit Academiae illius veteris disciplina ratio: quam quasi sacrosanctam non facile quibuscumque tradebant, sed his tantummodo, qui in eadem disciplina constanter retinenda spectati iam essent et cogniti. Exstitit interea Zeno, princeps Stoicorum, qui, quum alia quaedam audiisset et credidisset et iam edoctus esset, ad Academiam se postremo applicauit, quam eo tempore Polemo obtinebat. Qui quidem Zeno haud satis idoneus visus est, cui Platonis mysteria committerentur ante, quam ea didicisset, quae ab aliis acceperat. Interim Polemoni mortuo succedit Arcesilas, qui una cum Zenone Polemonem audierat. Sed quum Zeno quaedam a vetere Platonis sententia aliena defenderet, animamque ipsam mortalem esse diceret, nullumque alium mundum esse, praeter hunc sensibus subiectum, adfirmaret: Arcesilas, malum illud late serpere intel-

(f) l. IV. sect. 28.

telligens, prudentissimo quodam consilio Academia sententiam
 occultavit; ne Platonis mysteria enuntiata despicerentur. Ita-
 que, ut ait Augustinus, dedocendos potius putavit homines non
 bene doctos: quam docendos eos, quos haud satis dociles expe-
 riebatur. Inde illa omnia orta sunt, quae Academia nova siue
 media tribuuntur: ut scilicet nulli viso ad sentiendum esse adfir-
 marent propterea, quod nullum verum reperiretur, sed omnia
 in hoc inferiori mundo essent verisimilia; atque ita nihil esset,
 quod comprehendere posset. Quam quidem sententiam neque pri-
 mo Arcefilas, neque deinde Lacydes et Carneades per se ipsam
 secuti sunt: sed contra Stoicos, nimium corporibus tribuentes,
 necessaria magis quam voluntaria arma sumserunt; ut, quoniam
 illi certam esse corporum cognitionem et veram adfirmabant, ra-
 tionibus undique conquisitis ostenderent, nihil esse, quod percipi
 posset. Haec Aldobrandini verba adferre placuit; plura
 quidem, quam programmatica ratio permittere videtur; sic autem
 comparata, ut, quid ipse de hac concordantis usque ad Arcesi-
 lam Academiae discessionem senserit, plane nos edoceant. Pru-
 dentissimum autem cum Augustino (g) Arcefilae hoc consilium
 vocat: quod tamen, si euentum spectemus, fuit infelicissimum
 et ingentem spinosarum altercationum cumulum peperit. Ci-
 cero quidem rerum omnium perturbatricem hanc Academiam (h)
 vocat: quemadmodum dementiam laudatus iam Hipponensis
 praefatus (i) illud, quod in ea postulabatur, dubitationis genus, ciuita-
 ti Dei detestandum. Neque id immerito. Quid enim potest fieri de-
 mentius, aut quid ad humanarum rerum perturbationem facit ma-
 gis: quam omne animi iudicium sic aspernari, omnem sensuum
 fidem ita damnare, ut clarissimis etiam rebus obducantur tenebrae;
 ut quoque esse te, ut videre, audire, vigilare, ambulare constanter
 dubites, et tamen te ita dubitasse nescias? Quamobrem non mi-
 rum videri debet, si iam a veteribus tractatam esse quaestionem
 legamus, in quid et quantum Pyrrhonios et Academicos philoso-
 phos intersit. Sane utrosque *συνεπληγὴς*, *ἐφεκτικὸς* et *ἀπορη-
 τικὸς*

A 3

(g) Contra Acad. l. III. c. 17. et 18.

(h) De Leg. l. I. c. 13.

(i) De Ciu. Dei l. XIX. c. 18.

tunc fuisse dictos, Gellius (k) testatur: quoniam utrique nihil
 adfirmant, nihilque comprehendere putent; sed ex omnibus rebus pro-
 inde visa fieri dicant siue *ᾠαντας*, non ut rerum ipsarum na-
 tura, sed adfectio animi corporisue eorum sit, ad quos ea visa per-
 veniant. Discrimen autem satis leve est, quod paucis interiectis
 idem scriptor subiungit. Differre tamen, inquit, inter sese et
 propter alia quadam et vel maxime propterea existimati sunt:
 quod Academici quidem ipsum illud, nihil posse comprehendere,
 quasi comprehendunt, et nihil posse decerni, quasi decernunt;
 Pyrrhonici ne id quidem ullo pacto videri verum dicunt, quod
 nihil esse verum videtur. Sed hæc turpis professio potius, quam
 ingenua ignorantiae confessio dicenda est. Iustissimis igitur ra-
 tionibus inductus tormenta crucianda simplicitatis et suspendenda
 veritatis vocat hæc molimina Tertullianus. (l) Bene etiam et
 prorsus ex vero: Quid agis, inquit, (m) Academia procacissima?
 Totum vitæ statum euertis, omnem naturæ ordinem turbas, ipsi-
 us Dei providentiam excacas, qui cunctis operibus suis intelli-
 gendis, incolendis, dispensandis fruendisque fallaces et menda-
 ces dominos præfecerit sensus. Et quibusdam interpositis: Non
 licet, non licet nobis in dubium sensus istos deuocare, ne et in
 Christo de fide eorum deliberetur: ne forte dicatur, quod falso
 satanam prospectarit de cælo præcipitatum; aut falso vocem pa-
 tris audierit de ipso testificatam; aut deceptus sit, quum Petri so-
 crum tetigit; aut alium postea unguenti senserit spiritum, quod
 in sepulturam suam acceptauit; alium postea vini saporem, quod
 in sanguinis sui memoriam consecrauit. Sed manum de tabula.
 Ego hæc delibare potius quam argumentari, neque tam contra
 eos quam de iis volui, qui omnem cognoscendi veri rationem ex
 humana vita tollunt. Si quis enim inhærere huic argumento de-
 stinasset atque ea omnia adferre, quæ ad illustrandum illud faci-
 unt: ostendendum (n) præ ceteris haberet, quænam ea sint, quæ
 certam nobis et quæ probabilem tantum scientiam pariunt; atque
 sigillatim explicandum, quid intellectui nostro, quid voluntati,
 quid

(k) Noct. Att. l. XI. c. 5.

(l) De Anima c. XVIII.

(m) Ibidem c. XVII.

(n) Vid. Budd. Phil. Infr. Tom. I. Part. 2. c. 3.

quid sensibus, quid auctoritati humanæ, quid sacris litteris diuinisque virorum Θεοπνεύτων effatis, quid experientia tandem, optimæ illi rerum magistræ, et si quæ sunt eiusdem generis alia, tribui conueniat. Verum hæc persequi alienum iam est ab instituto meo. Vnum tamen præterire haud possum, quod ad hanc quæstionem maxime pertinet et quod agnoscere semper fuit sapientis habitum. Nimirum quæcumque tandem est, qua pollemus sciendi facultate; non tanta tamen iudicari debet, ut multum ea gloriari queamus. Nam ἐν μέγῃ tantummodo γινώσκουσιν, quemadmodum Apostolus (o) loquitur: immo adeo arti sunt et angusti cognitionis nostræ limites, ut plurima plane ignoremus. Quod si quis de diuinis tantum ac cælestibus verum esse putat, multum sane fallitur: sunt enim ante pedes nostros atque oculos, immo in nobis ipsis non pauca, in quibus ignorantiam fateri tam ingenuum videri debet ac pulchrum, quam turpe est omnem velle cognoscendi veri viam cum Academicis quibusdam et Pyrrhoniis homini præcludere. Vtilis hæc ad studia litterarum incumben- tibus et iuuentuti præsertim, quæ simulacris rerum facile capitur, materia est ac digna, in quam consideratio diligentior intendatur. Tentarunt igitur tale aliquid diebus his eximii quidam iuuenes ac selectæ classis per annum superiorem apud nos discipuli perindustrialii: atque ita quidem tentarunt, ut meditationes suas illis comprehenderint sermonibus, quos vltimos in Pædagogio Regio habituri sunt. Facient autem id cras in publica coetus nostri lustratione: unde necessarium videtur, qua ratione inter se laborem distribuerint, primum breuiter indicare; ac deinde etiam auditores iisdem pro virili conciliare. Argumentum ipsis natum esse inter exercitationes physicas audio, quas cum reliquis philosophiæ præceptis hoc anno coniunxerunt. Harum ergo memor ANTONIVS de Geusau/ Eques Thuringicus, latinam orationem *de limitibus cognitionis humane* conscripsit. Quo autem damno adficiantur illi, qui aut non serio cogitant hos limites aut transilire eos volunt, versibus germanicis demonstrare instituit GEORGIVS Gossens/ Moscouiensis Russus. Post hunc latino rursus sermone vtetur LVDOVICVS, Liber Baro de Gemmingen/ Francus, et quædam pernece-
sarii

(o) 1. Cor. XIII, 9.

sarii in humanis rebus vocabuli *NESCIO* siue, vt apertius dicam,
ignorantia synonyma recensabit. Tum *πρόβλημα* aliquod lin-
 gua patria conceptum proponet FRIDERICUS CASIMIRUS, Liber Ba-
 ro de Gemmingen / natione Sueuus: quærens, *utrum eo res*
perduci queat, ut non amplius necessarium sit tanto ignorantiam
apparatu regere? Cui mox succurret BOGISLAUS GEORGIUS de
 Platen/Eques Rugius, versibus latinis adferturus, *posse nos tuto iis*
ac sine ullo detrimento carere, quæ natura auctor ultra cognitio-
nis nostræ terminos posita voluit. Interim quum *non sine caus-*
sis tam sollicitè dissimulare ignorantiam soleamus: oratione ger-
 manica, sed ad numeros poeticos adstricta, inquireret in eas IOANNES
 ABRAHAM MAIVS, Berolinensis Marchicus. Quibus expositis
parænesin latino carmine expressam subiunget IOANNES Buesen/So-
 raiensis Lusatus, atque *ad doctam ignorantiam* sectandam hor-
 tabitur. Denique agmen latina prola claudet CHRISTIANVS HEN-
 RICVS Saltmeier/Elbeuia-Magdeburgicus, et, per summa propo-
 siti argumenti capita breuiter regressus, tum auditoribus *gratias*
aget, tum reliquis omnibus, quibus debere se vna cum ceteris
 commilitonibus beneficia meminit. Meum igitur esse intelli-
 go, studiorum scholasticorum PATRONOS ET FAVTORES rogare, vt
 non modo vniuersum iuuentutis nostræ cœtum, temporis diui-
 nitus dati rationem publice redditurum, honorifica sua præsentia
 excitent: sed abeuntium etiam sermonibus craftina luce audien-
 dis beneuole intersint. Quod sicuti ea, qua potest ac debet
 fieri, obseruantia et humanitate facio: ita discedentibus illa om-
 nia ex animo apprecor, quæ et summo Deo gloriosa et carissi-
 mæ patriæ vtilia et optimis parentibus læta et tandem ipsis etiam
 ad huius et futuræ vitæ felicitatem salutaria existimantur. P. P.
 Glauchæ ad Halam Magdeburgicam III Cal. April. A. O. R.
 cio 10 CCXII.

CONSPE-

CONSPECTVS AC SERIES
LVSTRATIONIS PVBLICAE
DIE XXXI MARTII ET I APRILIS
IN PAEDAGOGIO REGIO
SVSCIPIENDAE.

CONSEPTVS AC SERIES
LVSTRATIONIS PVBLCAR
DE XVI MARTII ET I. APRILIS
IN TABVLA REGIO
SYSCIPENDAE

DIE XXXI MARTII

Ab hora VIII matutina ad XII meridianam

1. Octo selectæ classis adhuc discipuli ad quæstiones ex theologia thetico-hermeneutica primum, ac deinde quoque ex philosophia practica, quam non tantum ceteris disciplinis philosophicis addiderunt superiore hieme, sed cum magna etiam scriptorum ac præcipue historicorum latinorum parte et quotidianis stili exercitiis coniunxerunt, petendas respondebunt.
2. Iidem ultimos in Pædagogio Regio sermones habebunt, quorum argumenta iam in ipso programme sunt relata.

Ab hora II postmeridiana ad VI vespertinam sequetur

1. Classis theologica III.	6. Latina I.
2. Latina V.	7. Hebræa III.
3. Latina IV.	8. Hebræa I.
4. Latina III.	9. Logica.
5. Latina II.	10. Anatomica.

DIE I APRILIS

Ab hora VIII matutina ad XII meridianam

1. Theologica II.	6. Gallica I.
2. Græca III.	7. Geographica.
3. Græca II.	8. Arithmetica.
4. Græca I.	9. Historica.
5. Gallica II.	10. Mathematica.

Ab hora II postmeridiana ad VI vespertinam

1. Theologica I.	7. Præparatio arithmetica III.
2. Oratoria germanica.	8. Præparatio arithmetica II.
3. Oratoria latina.	9. Præparatio arithmetica I.
4. Poetica latina II.	10. Præparatio geographica.
5. Poetica latina I.	11. Præparatio historica.
6. Præparatio Hebræa	12. Præparatio mathematica.
13. Repetitio geographica ad historiam litterariam accommodata.	

EX

EX ORATIONIBVS,

quæ utroque die ceteris lectionibus interferentur,
sunt

Latinae quatuor: et quidem

1. *Ideam iuuenis ad studium theologicum rite incumbens* exhibebit Onno Gerhardus Gruben / Esenensis Frisius orientalis.
2. *Pseudopoliticas quasdam et impias nonnullorum hominum de religione, simulatione ac similibus rebus opiniones* redarguet Ioannes Georgius Siegenhirt / Atho-Belgicus.
3. *De recreationibus licitis* dicet Iulius Godofredus Schlüter / Guelferbyto-Brunsvicensis.
4. *Recreationes alumnis Pedagogii Regii concessas* carmine elegiaco recenset Ioannes Andreas Wiegleben / Gothanus.

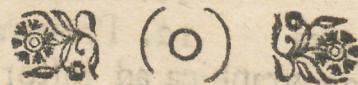
Græca una, qua Theophilus Fridericus Lindenberg / Lubecensis, respondere iis instituit, qui quaerunt, *utrum a Cædmo prima doctrinae initia Græci acceperint.*

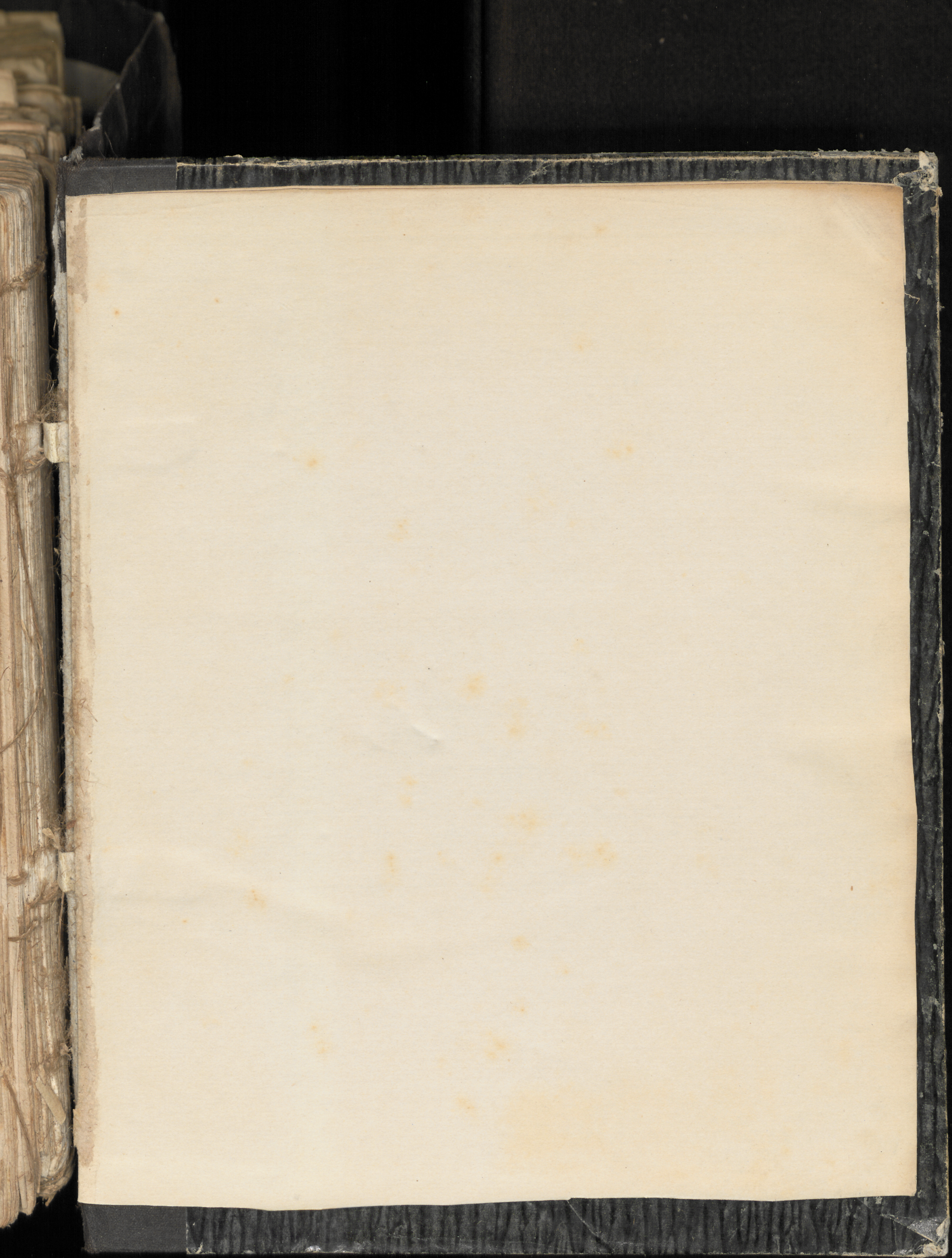
Germanicae duæ: nam

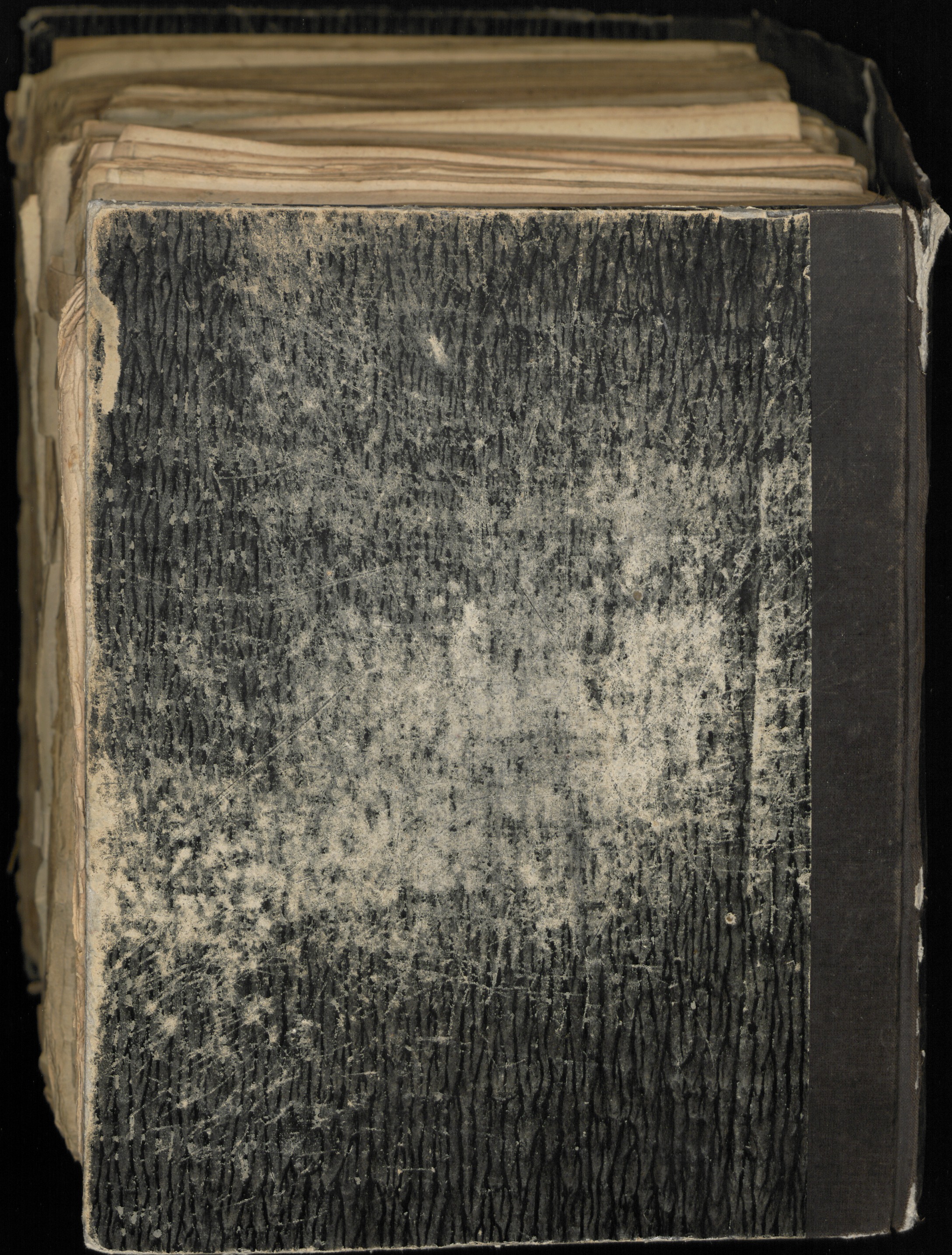
1. *Christi flagris caesi imaginem* carmine breui repræsentabit Augustus Fridericus Neschardt / Islebientis.
2. *De lingua germanica* quædam differet Ioannes Vlricus Christianus Röppe / Soltquellensis Palæomarchicus.

Gallica una, quam *de magnete* habebit Ioannes Pommer / Venetus.

Ceterum his omnibus intermiscébunt se *Nicolaus Ludovicus*, Comes de Zinzendorff et Pottendorff / Dresdensis; *Fridericus Wilhelmus*, Liber Baro de Herzberg / Altenburgicus; *Ioannes Eduardus Ketter* / Smyrnensis Asiaticus; ac sub finem cuiuscunque pensii partim gallico, partim germanico sermone debitas auditorum benevolentia gratias agent.

Agna olim fuit et litigiosa (a) disputatio, quam de cognitione humana habuerunt illi philosophi, quos a secta conditore Platonicos et a loco professionis Academicos dixerunt. Quemadmodum enim permulti cum Socrate et Platone in utramque partem de multis discebant, de aliis certum quiddam statuentes: ita successerunt postea, qui nihil omnino sciri, nihil plane cognosci ac percipi posse adfirmarent. Ab utrisque autem discessisse progressu temporis dicuntur scholæ duæ: quarum una in rebus quidem ipsis docuit inesse verum, at cognoscendi illius facultatem abiudicavit homini, quem tamen haud pauca concessit probabiliter scire posse; altera non modo verisimilem multarum rerum, sed aliquarum etiam certam dari scientiam pronuntiavit. Orta est ex hac sententiarum diuersitate celebratissima illa Academia veteris, mediæ ac nouæ denominatio: quarum hæc Carneadem Cyrenæum, illa Arcesilam Pitaneum, ista autem Platonem ipsum auctorem habuisse fertur. Equidem haud ignoro, nec Ciceroni satis in hac re conuenire cum Diogene Laertio, et ab utroque rursus Sextum Empiricum quodam modo dissentire. Duplicem enim iste Academiam tantum in libris suis (b) nominat, veterem a Platone, ac nouam ab Arcesila institutam: quum apud Diogenem (c) et vetus Platonis, et media Arcesilai (sic enim ipsi et Clementi Alexandrino (d) dicitur, quem Arcesilam Tullius vocat) et noua Lacydis memoretur; Sextus (e) autem, præterquam quod nouæ principem Carneadem agnoscit, quartam etiam Philonis et quintam Antiochi ex aliorum mente addat. Sed mihi non iam est propositum scholarum in diuersa hoc modo abeuntium colligere numerum, neque controuersiarum, quæ sollicitè in hoc argumento versantibus

A 2

(a) Vid. Cic. Quæst. Acad. Voss. de Sect. Phil. c. XI. seqq. et summe Rev. Buddei Hist. Phil. c. IV. §. 17. seqq.

(b) Acad. Quæst. l. I. c. 4. et 12.

(c) De Vitæ Clar. Phil. procem. sect. 19. et l. IV. sect. 28. et 59.

(d) Strom. l. I. p. 301. et l. VII. p. 712. edit. Paris.

(e) Pyrrhon. Hypotyp. l. I. c. 33.

